

Βασίλης Καραβίτης: Συγκομιδή (Μεταφράσεις σύγχρονων ξένων ποιητών, Θεσ)νίκη 1975, εκδόσεις Διαγωνίου, α-ριθ. 24)

ΒΑΣΚΟ ΠΟΠΑ: Ο ΣΠΟΡΟΣ

Κάποιος σπέρνει κάποιον
Τόν σπέρνει μές στο κεφάλι του.
Πατικιώνει καλά τη γή

Περιμένει τόν σπόρο νά βλαστήσει

'Ο σπόρος θαθουλώνει το κεφάλι του
Τ'ο μεταμορφώνει σέ ποντικοφωλιά
Τά ποντίκια τρώνε τόν σπόρο

Κείτονται εκεί νεκροί
'Ο άνεμος έρχεται νά ξήσει στο άδειο κεφάλι
Και γεννοβολάει άστατες ανδρες

Δημήτρης Γέρος: 'Αστραφετή μπανιέ-
ρα ('Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα
1976)

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Οι πορτοκαλιές ώρες δέ θάρθουν.
'Αντίθετα τó μαυρο μούσπειλε ένα φίλημα
μέ μιάν άγνωστη όσμή.
Δέν γίνεται

πιά

τίποτα.

Θά χαρίσω τήν καρδιά μου
στο πρώτο τρακτέρ
πού θά όργώσει τó πάρο.

Νότη Κ. Ρουσιάνου: 'Ο κήπος τών λέξε-
ων (Ποιήματα 1940 — 1970, Τό έλλη-
νικό διδλίο 1972)

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Μεγάλου δάφους δέν ποθώ
νά κανηθώ πώς γράφω στίχο.
Μέ λιθαράκια προσπαθώ
νά στήσω γύρω μου ένα τοίχο.
Θέλω εκεί μέσα νά κλειστώ
σάν στο κουκούλι τó σκουλήκι.
Κάποιο διδλίο πάντα κλειστό
νά ξεχαστώ στη διδλιοθήκη.
Ποτέ δέν έβαλα στο νοϋ
κόσμος πολϋς νά μέ θανμάξει.
Μιλώ τή γλώσσα μακρυνού
Κόσμου πού ανθρωπινή δέ μοιάζει....
Τέτοιον παράξενο σκοπό
θολοπηγής λιγόβουη κρήνη,
ποιός θά μοϋ πει τόν άγαπώ;
Και ποιός σοφός θά τόν έγκρίνει;
Κι' αν κλείνομ' όλος μέσ' σ' αυτό
πήτε πώς θέλω νά κρυφτώ
σάν νά κλεινόμουν σέ μιά θήκη,
για νά μη φαίνομαι σκουλήκι....

Ρόιλα Σπηλιωτακοπούλου: 'Αστερι-
σμοί και πέλαγα ('Αθήνα — Μάης '75)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ

"Ήμουν άγέρας και νερά
μου λείψαν όμως τά φτερά,
μιά κι ό Θεός δέ θέλησε
μήτε πουλι νά μοιάσω μήτε ψάρι,
μπήκαν όνείρατα τρελλά
σ' ένα μικρό κεφάλι
και τó ρευστό άπ' τήν ψυχή
σ' ένα στενόχωρο κορμί.

Χελώνα έκατάντησα σ' ένα σκληρό καθούκι
μέ κάτι πόδια άσήκωτα, βαριά σά μολυβένια,
και προχωρώ και προχωρώ, χωρίς νά ξεπο-
σταίνω,
και δέ μπορώ νά πω πώς ζω, μά ούτε και
πεθαίνω!....

Nikos Engonopoulos: Bolivar, un poème
grec—Traduit par Fanchita Gonzalez Batlle
(François Maspero, Voix, Paris 1976)

BOLIVAR ! Je crie ton nom, étendu
sur le sommet du mont Eré,

Le sommet le plus haut de l'île d'Hydra.
D'ici, la vue s'étend éblouissante jusqu'aux îles

du Saronique, jusqu'à Thèbes;

Jusque là-bas, au-delà de Monembasio,

Jusqu'au célèbre Maer,

mais aussi jusqu'à Panama, Guatemala,

Nicaragua, Honduras, Costa-Rica,

Haiti, Saint-Domingue, Bolivie,

Colombie, Pérou, Venezuela,

Chili, Argentine, Brésil, Uruguay,

Paraguay, Equateur,

et même jusqu'au Mexique.

Avec un caillou dur je grave ton nom sur

la pierre, pour que plus tard les hommes viennent

se prosterner.

Des étincelles jaillissent à mesure que je grave — ainsi était, dit-on,

Bolivar — et je suis du regard ma main

à mesure qu'elle écrit, étincelante dans le soleil.

Felice Mastrolanni: Il riso delle naiadi
(Rebellato editore)

Ho portato la mia malinconia
a spersersi sull'acqua del torrente,
sono andato a stordirmi nel sole
con le bisce e i granchi d'allora.

Mitologie perdute.

Le naiadi hanno riso,
un granchio m'ha morso
con chele dorate.